

foto: Žurnal 24.si

Vsi do zdaj znani, po načinu obvladovanja oblasti raznoliki diktatorji, titoisti, stalinisti nacisti, fašisti, razni vojaški in klerikalni fanatiki, so se odlikovali kot šarmerji, manekeni, ljubimci, odlični retoriki. Skupni imenovalec vseh pa je bilo klovnovsko vedenje, da bi zakrili svojo nesposobnost in raznovrstne zločine, ki so bili posledica njihovega oblastništva.

Pahor se je kot predsednik vlade dokazal, da ima vse te lastnosti diktatorjev, tudi lastnost klovna. Bivši minister Karl Erjavec ga je v političnem pogledu klovnskega obnašanja prekašal, zato se ga je znebil, saj diktatorji poleg sebe ne prenesejo sposobnejših od sebe. Pahor je prototip diktatorja sedanjega časa, katerega temelj je titoistična ideologija.

On je dovzeten za osebno polnjenje s strani, po potrebi in tako je lahko enkrat kot osebnost Kučan, potem Potrč, Broz, Ribičič itd., kar samo dokazuje, da je z njimi ideološko in politično kompatibilen. Bencinski motor ne deluje, če v rezervoar natočiš »Eurodiesel«. Pahor je torej baterija napolnjena z ideologijo titoizma, zato ga s strani, ko se ideološko izprazni, polnijo lahko le samo titoisti, ki s sprenevedanjem in lažmi obvladujejo človeške množice, domačo in tujo javnost.

Spomniti se je samo potrebno, kakšen lažnivec je bil celo svoje življenje Josip Broz Pahorjev vzornik in utemeljitelj titoizma. Bil je tako prepričljiv, da ga je celo Angleška kraljica Elizabeta ocenila, da ta človek ni kovinar ampak šarmanten in sposoben državnik, kljub temu, da je imel ob tem srečanju z njo na svojih plečih milijon nedolžnih človeških žrtev celo genocid, saj je del slovenskega naroda načrtno iztrebil, da bi osvojil oblast in njihovo premoženje.

Na žalost slovenskega naroda se ta kraljica do danes ni nič naučila na napakah in ni spremenila svojega mnenja, saj jo je gostil predsednik Türk katerega je potem gostila v svojih sobanah v Londonu, ne zavedajoč se, da je to človek, ki nadaljuje s tradicijo titoizma, ki z državnimi odlikovanji odlikuje pripadnike UDBE, ki je bila zločinska titoistična združba.

Mimogrede UDBA je kriminalna in mafijska združba, kar sami njeni pripadniki ne zanikajo. Znano pa je, da so mafijski skesanci procesuirani pred sodišči in obsojeni, morda na milejše kazni, zato bi se moralo proti udbovcem postopati enako. Ne pa da imajo prav oni zdaj glavno besedo, kar se tiče političnega, gospodarskega, finančnega in družbenega razvoja Slovenije. Oni so vodilni kazalci luči na koncu tunela, poti v njeno prihodnost.

Staroste UDBE, med katere spada tudi Kavčič, ki se je pred kratkim oglasil, imajo ravno pripombe k Pahorjevemu vodenju vlade zaradi preslabe prodornosti in prepričljivosti, kar se tiče laganja po Evropi o stanju v državi. Izjavil je namreč, »da se smešimo pred Evropo«. V svojih spominih, ki jih je pripovedoval je razkril, da je on kot vodja uveljavljanja modela UDBOVSKEGA gospodarskega sistema, tako po Jugoslaviji, kot po Evropi dosegal uspehe z laganjem in sprenevedanjem. Človek ne more iz svoje kože in še vedno misli, da se svet vrti okrog njega, da Evropa še vedno živi in razvojnno stopica na mestu, v letu 1945.

Pahorja torej polnijo somišljeniki »možje in žene« iz ozadja z nasveti, njihov cilje pa je isti in vsem dobro znan, ohraniti oblast, absolutno politično in gospodarsko tajkunsko prevlado, dvotirni pravni sistem in zamolčanje kriminalnih dejanj in zločinov, ki so jih titoisti zagrešili od leta 1945 do danes, za vsako ceno.

Zato ni res, da ta vlada nima cilja, ima ga. Samo globalni gospodarski krizi in delnemu spoznanju politične elite EU, ki je posledica prizadevanja in razgaljanja resnice o titoizmu in politični, gospodarski ter družbeni stvarnosti v Sloveniji, s strani nas nekaterih, da ima v Sloveniji za sogovornika elito vročekrvnih in maščevalnih, zarotniško usmerjenih titoistov s Pahorjem in Türkom na čelu, se lahko drugorazredni državljani, za katere velja vzporedni pravni sistem, zahvalimo, da teh ciljev ta vlada ne more v celoti uresničiti, da jim ne uspe narediti teh nekaj korakov do cilja katerega so si zastavili ob prevzemu oblasti jeseni leta 2008.

Upali so namreč, da gospodarske krize ne bo in bodo politiki EU še naprej radodarni, kar se tiče dajanja denarja na temelju lažnih projektov o katerih posredno govori starosta UDBE Kavčič, kar sem opisal spredaj, in bodo tako dušili socialni mir v Sloveniji. O gospodarskem razvoju, spreminjanju zdravstvene in pokojninske, delovnopravne zakonodaje oni sploh niso razmišljali,

le nadaljevanje divje privatizacije in ustvarjanje tajkunov iz vrst njihove privilegirane elite je bila njihova prioriteta.

Nezaposlenost se brez krize nebi povečala, višek svojih ljudi bi zaposlovali v državni upravi. Skratka vse anomalije, ki jih omogoča sedanji hibridni pravni red v Sloveniji dovoljuje, bi še naprej financirali s pomočjo sredstev iz blagajne EU. Denar pridobljen s projekti za razvoj infrastrukture in skladni regionalni razvoj v državi bi že po nekakšni formuli speljali v blagajno državne birokracije in sociale.

Posnemali bi svojega učitelja Josipa Broza, ki je Evropski denar namenjen za razvoj bivše države usmerjal v utrjevanje ideologije titoizma. Če bi jim to uspelo, bi slovenski zapori bili desetkrat prenapolnjeni s »kurjimi tatovi«, na temelju 133. člena nekdanjega titoističnega kazenskega zakonika, čeprav ta uradno več ni veljaven.

Te možne in v praksi v preteklosti že dobro preverjene in uveljavljene politične in finančne manipulacije so vzrok, da ekonomisti, ki so dobili »diplome« zaradi znanja in drugi strokovnjaki ne dojemajo ciljev Pahorjeve oblastniške elite in pravijo, da so brez njih. Morda bi ti ekonomisti v primeru globalne blaginje molčali ali pa o teh ciljih Pahorjeve elite sploh nebi razmišljali in govorili, kot to niso razmišljali ob podobnem oblastništvu Drnovška, Kučana, Ropa, Janše. Pahor samo nadaljuje tam in z metodami, kjer so oni obstali oziroma katerih so se posluževali.

Pahor je samo v času, ko opravlja funkcijo predsednika vlade že trikrat menjal svojo »podobo«, svoj »jaz«. Zdaj nastopa kot širokoustno smehljajoči »zabavljач«, ko razlaga svoje poglede in cilje reševanja gospodarskega, političnega, pravnega in kadrovskega kaosa v Sloveniji. Svojo sedanjo podobo označuje kot svoje trmasto vztrajanje na poti do »uspeha«. Trma lahko sloni le na temelju znanja in strokovnosti, na pa na titoistični politični ideologiji, manekenstvu in šarmerstvu. Zato je ta maneken, šarmer, narcis in bahač, nevaren in njegovi sprenevedajoči nastopi v domači in tuji javnosti, so pogubni za Slovenijo in slovenski narod.

On je zadnji up, da Udbomafija odbije poizkus večinsko demokratično usmerjenega slovenskega naroda, da se ta reši titoizma in zaživi svobodno v pravni državi, kjer bo veljal le eden in edini pravni red za vse državljanke enako. S to svojo manekensko in ljubimkajočo držo hoče preslepiti slovensko politično in strokovno javnost, še bolj pa Evropsko demokratično diplomatsko strokovno elito, kar se tiče njegove dejanske ideološke podobe in pripadnosti titoizmu in vsesplošnega gospodarskega, družbenega in političnega stanja v Sloveniji.

Da je Pahor politični klovn in diktator kaže njegova izjava, da pričakuje še en mandat in se sploh ne ozira na dejstvo, da so okrog njega same ruševine in trupla. Pred časom je povedal, da je že dolgo zraven v slovenski politiki. Pred dnevi je povedal, da v Sloveniji ne more uspeti izobražen in sposoben človek. Priznal je tudi, da je v Sloveniji običajno, da pripadnik privilegirani eliti pozove predsednika vlade, ko potrebuje pomoč in jo tudi dobi.

Pri tem se je sprenevedal, da se pri njemu kaj takega ne more zgoditi in se je nad obojim zgražal. Sam je priznal, da je že dolgo v politiki, zato je dobro vedel, da za časa predsednikovanja Kučana, Drnovška, Ropa, Janše izobražen in sposoben človek ni mogel uspeti brez tega, da bi politični eliti plačal »mafijski davek«. Vedel je, saj je sam s svojo izjavo to potrdil, da so vsi dosedanji predsedniki vlad in države dvigovali telefonske slušalke in ustregli željam ljudi iz ozadja.

Molčal je o tem, ni se zganil in javnosti razkril tovrstno kriminaliteto teh funkcionarjev, ljubši mu je bil varen politični fotelj in kariera. Zdaj ta politični fotelj in kariero brani tako, da svoje predhodnike razgalja in sebe predstavlja kot poštenjaka. To je dvolično in zavržno dejanje dostojno političnega klovna in diktatorja, ne pa razumnega in združevalnega politika, državnika.

Vsakovrstni diktatorji svojo nesposobnost med drugim skrivajo za nasiljem nad drugače mislečimi, s sprenevedanjem, maščevanjem, zarotništvom ter »šaljivimi« javnimi nastopi. Ne tako davno je njegov pokojni ideološki boter in diktator Drnovšek v podobnem stilu kot to počne Pahor zagovarjal svoje delo in vztrajanje na oblasti, ko je tistim, ki so ga hoteli zamenjati sporočil: »da ne more oditi, saj se bodo pobili za njegovo dediščino, funkcijo predsednika vlade«.

Vrhovna državna tožilka Barbara Brezigar in umetno ustvarjeno nategovanje domače in tuje javnosti z zahtevo vladajoče koalicije o njeni zamenjavi, ko se Pahor postavi v bran tožilke, je metanje peska v oči. V tem letu in pol je itak zamenjal in titoistični ideologiji priredil 95 odstotkov državnih funkcionarjev in pomembnih uradnikov. Pri vrhovni državni tožilki se pa je zataknilo, ker so funkcionarji in politiki EU spoznali, da je slovenski pravni red farsa, dvotiren in nekompatibilen z tistim, ki velja v demokratičnih državah EU.

Ta njegova poteza, ko je zaenkrat zaščitil Brezigarjevo spada v kontekst tistih njegovih sprenevedanj, o katerih sem pisal malo prej. Hoče pridobiti čas, da se ves aferaški prah malo

poleže, da politiki EU malo pozabijo na to, da so v Sloveniji na oblasti nevarni titoisti, morda se bo v EU odprl kakšen problem in ta trenutek bo skupaj z Zalarjem, Golobičem in Kresalovo izkoristil in jo zamenjal.

Navidezni spor okrog zamenjave tožilke Brezigarjeve, katero je Pahor hotel izpeljati eksaktno, vendar mu to ni uspelo, ker je zakon o tožilstvu neuporaben, saj ne ureja procesa tovrstne zamenjave, dokazuje, da v Sloveniji še vedno velja titoistični pravni sistem. V bivšem sistemu ni bilo mogoče zamenjati partijskega funkcionarja, le tovariške zamenjave so se dogajale, kar pomeni presedanje iz enega na drugi funkcionarski fotelj.

Podoben namen, kot zamenjava Brezigarjeve, ima afera z nekdanjim UDBOVCEM Isajlovičem. Brezigarjeva je svetilnik Pahorja in koalicije, da domači in Evropski javnosti dokaže, da v Sloveniji ne obstajata dva veljavna pravna reda, je prihod in odhod Isajloviča njihov svetilnik s katerim dokazujejo, da so pripravljeni opraviti z pripadniki bivše tajne policije.

Isajlovič je bil v te namene kot vaba tudi nastavljen. Resen, izobražen in umsko uravnovešen človek ne more verjeti, da lahko gradbeni tehnik svetuje finančnemu ministru, ki poseduje diplomu končanega podiplomskega študija. Če je to res, potem je dr. Križanič strokovno ubogi in reven človek in mora po kratkem postopku vrniti vse diplome in se opravičiti domači in tuji strokovni javnosti, ker jo je zavajal, da je sposoben in strokovno podkovan človek. Višjo šolo za notranje zadeve je itak končal vsak UDBOVEC zaradi »papirja«, ne samo Isajlovič.

Poanta tega izobraževanja je bilo vpitje s katerim so zastraševali žrtve, ko so jih zasliševali, kar kot izgleda on, kot tudi drugi njegovi »sotrpini«, še danes uporablja pri komuniciranju s strankami. Če bi bil Isajlovič resno postavljen kot svetovalec finančnega ministra, ne pa kot vaba za katarzo titoizma pred domačo in tujo strokovno ter politično javnostjo, potem v Sloveniji zares ni bodočnosti za zares izobražene ljudi.

Po tej logiki se v Sloveniji izvaja izobraževanje samo zaradi tega, da imajo profesorji službe in se v te namene zapravlja davkoplačevalski denar. To pa tudi pomeni, da ni nobeno presenečenje, če je Slovenija, kljub inflatornemu številu magistrov in doktorjev znanosti, kadrovsko na psu. To pa je vzrok za to, da ta država funkcionira kot v času Nika Kavčiča po UDBOVSKI logiki: »To mi ti zrihtaj-uredi, potem boš pa dobil novo nalogo«.

Zaradi tega modela funkcioniranja države ima sedanja titoistična vladajoča koalicija težave z vodenjem države po načelih, ki veljajo v EU, kjer to sloni na temelju neodvisnega in enotirnega pravnega sistema. Ta politična elita je izšla iz modela izobraževanja in zakonitosti UDFBOMAFIJE, zato brez pomoči UDBOVCEV ne morejo delovati.

Tako so zavezani k temu, da se za vsako ceno medsebojno zaščitijo pred odgovornostjo za pretekla dejanja, ko so s svojim poslanstvom ščitili titoistični pravni, politični in družbeni red. Vsi pripadniki nekdanje UDBE, ne samo Isajlovič, namreč na tem področju imam izkušnje z njegovim sotrpinom po sodiščih, ki govori enako, kot je to obelodanil svojo preteklost v svojem intervjuju, se sklicujejo na odlikovanja, ki jim jih je podelil dr. Brejc, o kazenski nedolžnosti, o ponosu na svoje preteklo delo, da niso nikomur nič žalega storili.

Če je bil kot pripadnik UDBE tako miroljuben in človeški, kot se postavlja-jo, zakaj se potem ni zoperstavil JLA in ji odpovedal poslušnosti. Nasprotno, bil je lojalen titoističnemu zločinskemu političnem sistemu in je za pohvale, odlikovanja, kariero, bil pripravljen storiti vse, kar mu je vodilna titoistična elita naročila. To ni samo kaznivo dejanje ampak po današnjih kriterijih tudi korupcija, saj je od tega imel osebne koristi.

Naslednji primer Pahorjevega sprenevedanja, metanja peska v oči evropski politični eliti, da bi opral s sebe in s članov pripadajoče politične elite sloves titoizma in pod njihovo taktirko s pomočjo institucij države, vodenih represivnih aktivnosti proti drugorazrednim državljanom, ki hočejo živeti v pravni, demokratični in svobodni državi, in pometanja dejanskih problemov pod preprogo, je »pasja afera«.

Še vedno, ponavljajoče kot papagaj, o tem dogodku govori kot o »tragediji«, ki se ne sme končati z zamenjavo ministra Pogačnika ampak mora biti kriminalistično raziskan. Ta dogodek ima vse elemente »afere« v kateri je umrl človek, ki je bil osrednja osebnost v njem. V dogodek pa je bilo posredno ali direktno vpletenih mnogo pripadnikov sedanji politični eliti vključno z Pahorjem, zato se v Sloveniji kjer veljata dva pravna reda ne more zgoditi, da bi ta dogodek bil kriminalistično in sodno obdelan. Posebej ne, ker sta na čelu kriminalistov in sodnikov ministra Kresalova in Zalar, ki sta posredno po sorodstveni in partnerski plati, morda kateri od njiju direktno, vpletena v ta mrežni dogodek.

Zanimivo je obnašanje ministrice Kresalove, kar se tiče vseh afer v katerih se omenja kot ključni faktor, kar se tiče sodelovanja in odločanja. Razglašena je bila za naj Slovenko leta in še marsikatero priznanje je dobila v istem letu, kar je v realnem življenju in svetu brez privilegijev in

posredovanj s strani in nameščanj anket, nemogoče doseči.

Govori o družini in tistim, ki imajo družine daje poduk, kako se morajo družine ravnati in se obnašati v družbi, sama pa družine nima. Ima le za svoje starostne razmerje ostarelega partnerja, Kar seveda ni nič posebnega, saj ji kot premožen pravnik lahko nudi razkošno življenje. Ceno tega življenja Kresalova plačuje kot ministrica za notranje zadeve in predsednica stranke. Se tega ona sploh zaveda ali pa je sama pobudnica, to je ključno vprašanje reševanja aktualnih afer v katerih se kot vpletena omenja.

V Sloveniji je mnogo dobrih pravnikov zagotovo pa mnogo boljših od njenega partnerja Mire Senica. Skoraj nobeden od njih ni čezmerno bogat kot je to odvetnik Senica. Kakšno moč ima, kar se tiče slovenskega pravnega sistema kaže tudi ugotovitev odvetniške zbornice, ki je ugotovila, da s svojim delom ni kršil kodeksa odvetniške poklicne etike.

Uporabil je samo zakonsko dopustna orodja in sredstva. Seveda ta zbornica k tej ugotovitvi ni zapisala, da svojo odločitev utemeljuje na odvetniški poklicni etiki in vrednotah veljavnih v Sloveniji, ki so v globoki krizi katera bo kmalu zašla v območje gnilobe, če se ne bo našlo posrednika s strani strokovnih ljudi iz EU. Da lahko odvetnik Senica dobi za svoje delo takšno pozitivno oceno in si grabi premoženje, potrebuje dobrega posrednika in odločujočega sogovornika z vladajočo politično elito.

Njegova partnerica ministrica Kresalova je morda pravšnja za izvedbo tega njegovega projekta. Koliko vztrajnosti, posebej pa negativne etične in moralne trdote je moč zaznati v njenem javnem nastopanju in vedenju, si jo človek lahko predstavlja tudi kot izbranca v Sloveniji za »naj moškega«. Morda tudi njena izjava »opozicijo motim jaz takšna kakršna sem«, kaže na to, da je politični transvestit, da se v njej medsebojno prerivata nepopustljivi moški in razumevajoča ženska.

Vse tiste, ki jo opozarjajo, da se jo omenja kot vpleteno v skoraj vsaki aktualni aferi zavajajoče opozarja, da nismo v srednjem veku, da je čas kurjenja čarovnic mimo. Skoraj res je, da moraš biti čarovnik ali čarovnica, da lahko komu dokažeš, da nisi kriv ob tolikih znakih vpletenosti v določene jasno izražene dogodke.

Njej zaenkrat to zanikanje in zamolčanje celo uspeva. Kako dolgo še bo tako, morda bo EU

posredovala in bo tega konec in bo tudi Kresalova in njeni sopotniki lahko tudi procesuirani pred sodišči, in jim bo vpletenost dokazana. Morda je njen beg iz koalicije povezan s to možnostjo, saj bi se v opoziciji lažje skrila.

Takšno njeno javno opravičevanje in izražanje nedolžnosti kar se tiče aktualnih afer, ni nič drugega kot iskanje čarovnic, ki bi jih ona namesto sebe in svojih krivic zakurila in dokazala svojo ne vpletenost in morda kazensko neodgovornost za njihov nastanek in izbruh.

Ta ofenziva na domačem in mednarodnem prizorišču, ki jo je pravkar začela slovenska titoistična politična elita, po šokih, ki so bili posledica številnih aktualnih afer, po neuspešni Pahorjevi misiji vrnitve Slovenije nazaj na Balkan in po spoznanju vodilnih politikov in diplomatov EU, da v Sloveniji imajo opravka z moralno, etično in strokovno sporno in neiskreno titoistično politično elito s Pahorjem in Türkom na čelu, je zelo nevarna za Slovenijo in Slovenski narod.

Pahorjeve tovrstne korake in aktivnosti sem že opisal. Zanimiva pa je zadnja poteza predsednika Türka, ki je v Slovenijo pripeljal nekdanjega generalnega sekretarja ZN Kofija Anana, ki mu je nekoč odpovedal poslušnost, ko je ta hotel v tej organizaciji uveljaviti negativno kadrovske selekcije za osebno napredovanje. Namen tega srečanja je bil samo eden, da dokaže domači in svetovni javnosti, da sta si z Ananom dobra prijatelja in je vse, kar govorijo in pišejo drugi samo zlonamerno natolcevanje in poizkus njegove diskreditacije.

V kontekst te katarzne ofenzive spada tudi Pahorjeva trditev, da je za mnoge družbene, gospodarske in pravne zadeve v državi kriva patološka medsebojna nevoščljivost ali zavist slovenskega naroda. Pri tem spet zamolči resnico, da je za to razvpito medsebojno nevoščljivost, kot to on imenuje upor Slovenskega naroda proti dvojni morali titoistov, v največji meri kriv titoizem.

Pahor in njegova titoistična elita na ta način meče pesek v oči domači, posebej pa tuji strokovni javnosti, da bi zakrila svojo pristranskost in dvojno moralo ter dvotirnost pravnega sistema in vse to enačijo ali pripisujejo bolezenski nevoščljivosti Slovenskega naroda.

Njihov dvotirni pravni sistem, ki državljane deli na privilegirane sužnjelastnike in drugorazredne sužnje je slovenski narod pripeljal do upora proti takšnemu načinu delitve pravice v upravnih in

sodnih sporih, delitve ustvarjenih dobrin in statusa v družbi.

Zatirani Slovenski narod se na ta način bori za to, da bi bil odpravljen ta dvotirni pravni red in dvojna morala in bi privilegiranci in titoisti za svoja kazniva in zločinska dejanja bili sodno preganjani in kaznovani vsaj tako ostro, seveda pa bi morali biti desetkrat ostreje kaznovani, kot kurji tatovi.

Zdaj se to ne more zgoditi, kar jasno kažejo dogodki povezani z raziskavo aktualnih afer Golobič, pasja afera in vse druge povezane z Katarino Kresal, Pogačnik, Vegrad, SCT itd.

Drugorazredni Slovenski narod torej ne pesti oziroma ni obremenjen z nevoščljivostjo ampak se bori proti privilegiranosti titoistične elite, ko lahko njeni pripadniki s pomočjo prirejenega dvotirnega pravnega sistema in institucij države dosežejo vse kar si zaželi, drugorazredni pa ne morejo doseči osnovnih materialnih in človekovih pravic v upravnem ali pravnem gospodarskem postopku.

Primer nekdanjega častnika slovenske vojske in predsednika OPS g. Ladislava Trohe kaže na to, s kakšnimi metodami Pahor in njegova ministrica Kresalova rešujeta gospodarske, politične in družbene probleme v Sloveniji. Sistem je podoben tistemu pred letom 1990 in pred leti, ko je Troha spregovoril o nepravilnostih v slovenski vojski in trgovanju z orožjem. Namesto, da bi se lotili problema in ga rešili, so ga zaradi razodetja problema odpustili iz službe, ga vlačili po sodiščih, ga ugrabili potem pa ga je politična elita obdolžila samougrabitve.

Zdaj ga spet obtožujejo, da je ponaredil ali ukradel neko pismo o solventnosti slovenskih bank in njihovem razsulu. Druga verzija je, da je to pismo napisal guverner Banke Slovenije g. Kranjc in je dospelo v roke Trohi. In spet so se lotili reševanja tega problema kot se to za titoistično politično elito »spodobi«. Trohi so vdrli v stanovanje in odnesli računalnike. Vlačijo ga po policijskih postajah in ga zaslišujejo, namesto, da bi problem reševali strokovno z ekonomskimi in finančnimi metodami reševanja problema. Krivce za nastalo situacijo bančnega sistema pa nemesto Trohe kriminalistično obravnavali in sodno procesuirali ter z njimi napolnili slovenske zapore namesto kurjih tatov.

Kdo v tej Sloveniji pa še verjame v pravljice o Pahorjevi in Janševi zgodbi o uspehih dosedanjih vlad, ko pa je bila vsaka po svojih močeh pogubna za Slovenijo za Slovenski narod. Vsakdo ve,

da so slovenske banke v razsulu in so nelikvidne, saj so po zapovedi politične elite morale financirati tajkunske posle svojih privilegiranih posameznikov, ki jim zdaj morajo plačevati tajkunski ali mafijski davek za preživetje politične elite. To je ta veriga, ki je bila dodelana v času razcveta Kavčičeve UDBOVske ekonomije.

Vse te špekulacije okrog velikih in malih koalicij in kombinacijah med Pahorjem in Janšo ali Janšo kot rešiteljem vseh problemov in predčasnih volitvah na katerih bi igrali vodilno vlogo isti ljudje kot danes, je čisto navadna »klovnarija« in sprenevedanje tistih ki o tem resno ali špekulativno s figo v žepu razmišljajo in poneumljajo slovenski narod.

Predčasne volitve so smiselne samo z novimi vodstvenimi ljudmi na čelu SDS in novo socialdemokratsko ali programsko podobno stranko na pomladni strani, ki bo pripravljena uresničiti drugi del DEMOSOVEGA programa, to pa je demokratizacija države in ureditev pravnega sistema.

Titoisti s to sedanjo javno z mediji podprto zarotniško, sprenevedajočo, očiščevalno akcijo pod preprogo pometajo tudi krivice, ki so jih s pomočjo UDBOVCEV, Udbomafije in institucij države prizadejali drugorazrednim državljanom, posebej tistim, ki so si upali dvigniti glas proti njihovim tajkunskim političnim kriminalnim dejanjem v zadnjih dvajsetih letih.

Te montirane upravne in sodne procese pospravljajo v predale in jih bodo spet po potrebi obelodanili, ko se bo posameznik spet, po njihovem okusu neprimerno in javno, odzval na njihova aferiška zlo dela. Ti ljudje namreč nimajo toliko človeških moralnih in etičnih vrednot, da bi se pokesali, da bi vsaj priznali krivdo, te montirane procese zaključili, oškodovancem pa brez besed in prostovoljno izplačali odškodnine.

Že s pomočjo izrazov na njihovih obrazih, ko se jim omenjajo tovrstne krivice, lahko človek razbere, da oškodovancem zaradi storjenih krivic niso pripravljeni vrniti dostojanstva, plačati nadomestila za izgubljene priložnosti in premoženje, ki so jim ga po nepotrebnem brez zakonskih osnov ali pa na temelju zlonamernih in prirejenih zakonov odvzeli.

Zdaj je napočil trenutek, da odgovorni diplomati EU resno vstopijo v postopek reševanja Slovenije izpod titoizma. Potrebno je urediti pravni sistem, saj brez tega ni možno Slovenije kadrovske in sistemske pripeljati iz kaosa kamor so jo pripeljali titoisti. Nobena od obeh v državi

delujočih političnih elit ni pripravljena to stanje spremeniti, saj obema funkcioniranju države na temelju tega pravnega močvirja, ustreza. Na ta način lahko ohranjata politične, gospodarske in družbene privilegije za svoje privilegirance. V tem pravnem kaosu imajo vse vzvode v rokah, da lahko po »pravni« poti vse tiste, ki hočejo doseči spremembo stanja v državi, sodno preganjajo zaradi njihovih aktivnosti. Ta pravni kaos tudi preprečuje, da bi se v Sloveniji končno organizirala resna politična elita diametralno nasprotna sedanjim, demokratična in pravno enotirna primerljiva s tisto v zahodni civilizaciji v zahodnih pravnih in demokratičnih državah.

Ta kaos je posledica napake, da leta 1990 ni bila izpeljana lustracija. Če ta ni bila izpeljana tedaj, pravočasno, jo je potrebno zdaj s pomočjo EU uresničiti. Bolj kot referendum o arbitražnem sporazumu je potrebno izvesti referendum na katerem slovenski narod z plebiscitarno večino odloči o zakonu o lustraciji (Zakon o Odpravi Privilegijev Socializma).

Večini vodilnim politikom, ki so po letu 1990 do danes vodili državo je potrebno prepovedati, da bi se še kdajkoli pojavili kot politiki. Vse je potrebno kriminalistično s pomočjo neodvisne kriminalistične službe preiskati in tiste, ki so sodelovali pri udbomafijski denacionalizaciji, privatizaciji, laganju o dejanskem stanju v Sloveniji pred tujo diplomatsko in laično javnostjo, ustrezno kaznovati.

Ustavna presoja arbitražnega sporazuma, ki je nedavno zagledala luč sveta, dodatno potrjuje gnilobo in dvotirnost slovenskega pravnega sistema. Seveda je dodatni problem, ker v njem sodeluje sodnik kot je dr. Petrič za katerega titoisti pravijo, da je mednarodno ugleden pravnik in človek.

To je sporno mnenje, saj Petrič na mednarodni sceni ni dobil niti glasu v prvem krogu, ko je kandidiral za predsednika združenja za mednarodno atomsko energijo. Zdaj hočejo titoisti sprejeti zakon na osnovi katerega bi ustavni sodniki sami selekcionirali zadeve o katerih bi bili pripravljene odločati. To bo še »fešta«, kjer se bodo dogajale nove brutalne krivice drugorazrednim državljanom.

Če je stalni predsednik Sveta EU g. Herman Van Rompuy resno misli, ko je dejal, da je s Pahorjem sklenil prijateljstvo, je to njegova največja politična napaka v življenju, njegov politični samomor. Ne zaveda se dejstva, da se s titoistom ne gre zobat češenj, če hočeš politično ali ekonomsko preživeti in ostati relativno pošten v odnosu do drugih relativno poštenih ljudi.

Ivanjševci, dne: 08.04.2010

Karel KOZIC

{jcomments on}